

Sygn. akt SNO 14/15

UCHWAŁA

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Zawada

SSN Mirosław Bączyk

Protokolant Katarzyna Wojnicka

w sprawie **A.C.**

sędziego Sądu Rejonowego w [...]

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 14 kwietnia 2015 r.,

zażalenia, wniesionego przez obrońcę

na uchwałę Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego w [...]

z dnia 5 listopada 2014 r.,

w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej.

**uchyla zaskarżoną uchwałę i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu - Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

W dniu 9 października 2014r. do Sądu Apelacyjnego w [...] jako Sądu Dyscyplinarnego wpłynął wniosek Prokuratora Rejonowego w [...] o zezwolenie do pociągnięcia sędziego Sądu Rejonowego A. C. do odpowiedzialności karnej za następujące czyny:

I – w dniu 14.02.2014 r. w [...], jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w [...], a zarazem na podstawie art. 418§1 k.p.k. osoba uprawniona do

wystawienia dokumentu - wyroku z dnia 10.02.2014 r. w sprawie IX K .../13, przeciwko A. L. oskarżonemu o czyn z art. 178a §2 kk. przekraczając swoje uprawnienia poświadczyla w nim nieprawdę, co do okoliczności mających znaczenie prawne, a mianowicie, że został on wydany, podpisany i ogłoszony 10.02.2014 r., w sytuacji gdy zdarzenia takie nie miały miejsca, czym działała na szkodę interesu prywatnego A. L. oraz interesu publicznego rozumianego jako zaufanie do organów wymiaru sprawiedliwości i powagi sądu,

tj. czynu z art. 271§1 kk w zb. z art. 231§1 kk w zw. z art. 11§2 kk;

II – w dniu 26.02.2014 r. w [...], działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, jako funkcjonariusz publiczny sędzia Sądu Rejonowego w [...], a zarazem na podstawie art. 149§1 k.p.k. osoba uprawniona do wystawienia dokumentu - protokołu rozprawy z dnia 10.02.2014 r. w sprawie IX K .../13, przeciwko A. L. oskarżonemu o czyn z art. 178a §2 k.k., przekraczając swoje uprawnienia poświadczyla w nim nieprawdę, co do okoliczności mających znaczenie prawne, a mianowicie, że: „obwiniony A. L. został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, sąd postanowił przeprowadzić rozprawę zaocznie, przewodniczący otworzył przewód sądowy, protokolant odczytał wniosek o ukaranie, sąd postanowił rozpoznać sprawę według przepisów kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenie, sąd postanowił, a przewodnicząca odczytała wyjaśnienia A. L. i zeznania świadka P. B., sąd postanowił uprzedzić obecne strony, że czyn może zostać zakwalifikowany z art. 87§1a k.w. oraz ujawnić dowody dołączone do wniosku o ukaranie, oskarżyciel publiczny oświadczył, że nie żąda uzupełnienia przewodu sądowego, przewodnicząca ogłosiła zamknięcie przewodu sądowego, a następnie po sporządzeniu wyroku ogłosiła go publicznie i podała ustnie najważniejsze powody wyroku, a także, że rozprawę zakończono o godz. 14:10" w sytuacji, gdy zdarzenia takie nie miały miejsca, czym działała na szkodę interesu prywatnego A. L. oraz interesu publicznego rozumianego jako zaufanie do organów wymiaru sprawiedliwości i powaga sądu,

tj. czynu z art. 271§1 kk w zb. z art. 231§1 kk w zw. z art. 11§2 kk;

III - w dniu 23.06.2014 r. w [...], działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w [...], a zarazem na podstawie art. 149 § 1 kp k osoba uprawniona do

wystawienia dokumentu - protokołu rozprawy z dnia 13.06.2014 r. w sprawie IX K .../13, przeciwko J. K. oskarżonemu o czyn z art. 207§1 k.k., protokołu rozprawy z dnia 23.06.2014 r. w sprawie IXK .../14, przeciwko M. B. oskarżonemu o czyn z art. 27c ust. 1 i 2 ustawy z dnia 18.04.1985 r. o rybactwie śródlądowym, protokołu rozprawy z dnia 23.06.2014 r. w sprawie IX K .../13, przeciwko R. H. oskarżonemu o czyn z art. 178a §1 kk oraz protokołu rozprawy z dnia 23.06.2014 r. w sprawie IX K .../13, przeciwko A. K. oskarżonemu o czyn z art. 178a §1 k.k., przekraczając swoje uprawnienia poświadczyla w nich nieprawdę, co do okoliczności mających znaczenie prawne, a mianowicie:

- w protokole rozprawy z dnia 13.06.2014 r. w sprawie IX K .../13 zapisała, iż „Sąd postanowił na podstawie art. 404 § 2 k.p.k. prowadzić rozprawę odroczoną w dalszym ciągu, postanowienie powyższe ogłoszono, sąd postanowił oddalić wniosek dowodowy prokuratora o dopuszczenie dowodu z opinii oraz postanowił uznać za ujawnione bez odczytywania w całości dowody na kartach: 4, 11 – 11v, 16, 18-20v, 21-22v, 23-31v, 32-40, 41-43, 44-46, 47-47v, 48-54, 54v-55v, 70-73, 98, 100- 101v, 103-105, 108-109, 132-133, 137-143v, 160-161v, 175, 193-200, 200a, 200b, 200c, 201-228, 247a-247d, 248-249v, 261, 507-509, 581-583, 592, 593- 593v, 594-596, 630-631, 793-794v, 818-819”,

- w protokole rozprawy z dnia 23.06.2014 r. w sprawie IX K .../14 zapisała, iż „na pytanie przewodniczącej strony nie domagały się odczytywania dowodów zgromadzonych w sprawie oraz Sąd postanowił uznać za ujawnione bez odczytywania w całości dowody na kartach: 1-9, 13, 21, 28, 29, 30-30v, 31, 33, 49, 85”,

- w protokole rozprawy z dnia 23.06.2014 r. w sprawie IX K .../13 zapisała, iż „na pytanie przewodniczącej strony nie domagały się odczytywania dowodów zgromadzonych w sprawie oraz Sąd postanowił uznać za ujawnione bez odczytywania w całości dowody na kartach: 1- 8v, 10-11, 18, 20-22v, 28, 43”,

- w protokole z rozprawy z dnia 23.06.2014 r. w sprawie IX K 1076/13, iż „na pytanie przewodniczącej strony nie domagały się odczytywania dowodów zgromadzonych w sprawie oraz Sąd postanowił uznać za ujawnione bez odczytywania w całości dowody na kartach: I-3v, 7-9v, 13-16” w sytuacji, gdy zdarzenia takie nie miały miejsca, a nadto, chcąc aby protokolanci sądowi A. M. i A.

K. poświadczyli w ten sam sposób nieprawdę nakłaniała ich do tego, czym działała na szkodę interesu prywatnego J. K., M. B., R. H. i A. K. oraz interesu publicznego rozumianego jako zaufanie do organów wymiaru sprawiedliwości i powaga sądu, tj. czynu z art. 271§1 k.k. w zb. z art. 231§1 k.k. w zb. z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 271§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Po rozpoznaniu wniosku Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny uchwałą z dnia 5 listopada 2014r. w sprawie [...]:

1/ zezwolił Prokuratorowi Rejonowemu w [...] na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w [...] A. C. za wyżej opisane czyny zabronione,

2/ zawiesił sędziego A. C. w czynnościach służbowych i obniżył jej wynagrodzenie na czas trwania tego zawieszenia o 25%.

Odwołanie od tej uchwały złożyła sędzia A. C. podnosząc w nim zarzuty:

1. obraży prawa karnego procesowego mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 4, 5§2, 7, 92, 424§1 k.p.k.:

- poprzez nierozważenie wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie, poczynienie ustaleń na podstawie fragmentów materiału dowodowego wyłącznie niekorzystnych dla obwinionej bez przeprowadzenia wszechstronnej oceny dowodów, a w szczególności całkowite pominięcie kwestii konfliktu istniejącego pomiędzy pracownikiem administracyjnym - protokolantem A. M., a sędzią, której wniosek dotyczy, złożenia przez A. M. wniosku do Dyrektora Sądu Rejonowego w [...] w przedmiocie rzekomego mobbingowania jego osoby przez sędziego A. C. oraz prowadzenia przeciwko A. M. postępowania karnego, co skutkowało brakiem ukształtowania stanowiska Sądu na podstawie wszystkich zgromadzonych dowodów z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a także niewskazanie które z faktów zostały uznane za udowodnione i dlaczego nie uznano dowodów przeciwnych, lakonicznym, ogólnym i jednostronnym uzasadnieniu uchwały, czego konsekwencją było podjęcie rozstrzygnięcia niezgodnego z powołanymi przepisami i doprowadziło do uznania, że w wysokim stopniu uprawdopodobniono, że sędzia Sądu Rejonowego A. C. dopuściła się popełnienia zarzucanych jej czynów;

- poprzez obdarzenie bezkrytyczną wiarą zeznań świadków, a w szczególności świadka A. M. pozostającego w konflikcie z sędzią A. C. przy jednoczesnej odmowie dania wiary jej oświadczeniom złożonym na posiedzeniu, w których to w sposób niezwykle obszerny, szczegółowy i logiczny ustosunkowała się do stawianych jej zarzutów oraz obciążających ją zeznań świadków, co skutkowało bezpodstawnym przyjęciem, że wyjaśnienia sędziego Sadu Rejonowego A. C., jak również dowody przedstawione przez obwinioną w żaden sposób nie niweczą dostatecznego uzasadnienia popełnienia przez nią zarzucanych jej czynów;

- poprzez dokonanie przez Sąd Dyscyplinarny powierzchownej oraz mało wnikliwej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, wyrażającej się w nie wzięciu pod uwagę nadmiernego obciążenia pracą sędziego Sądu Rejonowego A. C., zgłaszanego przez obwinioną przełożonemu, wynikającego z jednoczesnej pracy praktycznie w dwóch Wydziałach Karnych Sądu Rejonowego w [...] oraz przydziału spraw przewyższającego możliwości fizyczne tej sędzi, które to obciążenie miało wpływ na jakość sporządzanych przez nią protokołów, przejawiającą się w pojawiających się w nich oczywistych omyłkach pisarskich lub drobnych nieścisłościach, które to z urzędu lub na wniosek uprawnionego podmiotu były przez obwinioną prostowane;

2. treść błęd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na uchwały – polegający na niesłusznym uznaniu, że sędzia Sądu Rejonowego A. C. jako osoba uprawniona do wystawienia dokumentu przekroczyła swoje uprawnienia poświadczając w nim nieprawdę, co do okoliczności mających znaczenie prawne, wskazanych w punkcie 1, II, III skarżonej uchwały, podczas gdy prawidłowa analiza okoliczności sprawy w sposób jednoznaczny wskazuje, że zmiany nanoszone przez nią w przedmiotowych dokumentach dotyczyły oczywistych omyłek pisarskich, drobnych nieścisłości oraz miały charakter „wykańczania” protokołu i w żaden sposób nie naruszały one istoty tych dokumentów.

Mając powyższe na uwadze powyższe sędzia A. C. wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie sędziego A. C. zasługuje na częściowe uwzględnienie. Choć nie wszystkie podniesione w nim argumenty są w pełni przekonujące, to jednak zasygnalizowane w środku odwoławczym uchybienia są na tyle ważne, że zaskarżona uchwała w następstwie przeprowadzenia postępowania odwoławczego nie mogła zostać utrzymana w mocy.

Zaskarżona uchwała budzi zasadnicze wątpliwości zarówno w sferze dowodowej, co ma bezpośredni wpływ na ocenę prawidłowości dokonania ustaleń faktycznych w sprawie, jak i ściśle prawnej – poprzez ocenę poprawności dokonania opisu zarzuconych czynów, jak i zwłaszcza ich kwalifikacji prawnej.

Ustalając okoliczności związane z wydaniem wyroku w sprawie IX K .../13, prowadzonej przeciwko A. L., Sąd Apelacyjny oparł się przede wszystkim na zeznaniach A. M. Zeznania tego świadka, decydujące dla dokonania w tym zakresie ustaleń faktycznych, nie zostały w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały szerzej omówione. Nie można jednak nie dostrzegać tego, że świadek ten jest osobą podejrzaną o popełnienie tożsamego czynu, a więc mającą swój „interes procesowy”, w przedstawianiu zdarzeń w korzystnym dla siebie świetle. Jak wskazuje w swym odwołaniu sędzia A. C., co znajduje potwierdzenie w aktach sprawy, podjął on również działania bezpośrednio wskazujące na istnienie poważnego konfliktu pomiędzy nim, a wymienioną sędzią – zawiadomienie o stosowaniu wobec niego mobbingu. Bezspornie pełną wiarygodność zeznań tego świadka podważają zeznania prokuratora A. M., który wskazuje, że kilkakrotnie próbował ustalić treść rozstrzygnięcia kończącego rozprawę w dniu 10 lutego 2014 r. Każdorazowo uzyskując informację od protokolanta, że nie ma jeszcze decyzji w tej sprawie, by ostatecznie dowiedzieć się, że rozprawa została odroczone do dnia 21 marca 2014 r. Tymczasem, jak wynika z opinii biegłego z zakresu informatyki (k. 234 – 236) w dniu 14 lutego 2014 r. wyrok w sprawie IX K .../13 przeciwko A. L. został wprowadzony do systemu informatycznego Sądu Rejonowego w [...]. Taką też datę zdarzenia przyjęto w zarzutach I i II we wniosku Prokuratora Rejonowego w [...]. Nie było zatem przeszkód, aby A. M. poinformował o treści tego wyroku prokuratora A. M. w terminie, który umożliwiłby ewentualne jego zaskarżenie.

Wyjaśnienie powyższej kwestii ma niewątpliwie znaczenie dla ustalenia wiarygodności zeznań świadka A. M.

Sąd Apelacyjny równie bezkrytycznie przyjął za wiarygodne zeznania pozostałych świadków będących pracownikami sekretariatu IX Wydziału Karnego. Dotyczy to w szczególności protokolantek A. K. i K. S. Aktywność w niniejszej sprawie obu tych sekretarek datuje się na dni 23 – 27 czerwca 2014 r. W tych dniach odmawiały one podpisywania protokołów z rozpraw prowadzonych pod przewodnictwem sędziego A. C. i sporządziły notatki informujące o tym przełożonych. Trudno nie dostrzec koincydencji pomiędzy tymi zdarzeniami, a faktem wydania w dniu 17 czerwca postanowienia o przedstawieniu zarzutów A. M. o czyn z art. 271§1 k.k. popełniony przy protokolowaniu w sprawie IX K .../13 (postanowienie ogłoszono podejrzanemu w dniu 2 lipca 2014r.). Wyjaśnienia wymaga zatem, czy zdarzenia z dnia 23 czerwca 2014r. miały charakter odosobniony, czy wymienione protokolantki już wcześniej zgłaszały zastrzeżenia, co do treści protokołów przygotowywanych w sprawach sędziego A. C. i konkretnie, jaka istniała praktyka u tego sędziego w zakresie ujawniania dowodów zawnioskowanych do odczytywania w trybie art. 394 k.p.k., a w szczególności, czy rozprawy prowadzone w dniu 23 czerwca 2014r. pod tym względem odbiegały od przyjętej w tym Sądzie i przez tego sędziego praktyki. Powyższe pozwoli na ustalenie, jaki był cel zachowań opisanych w pkt III wniosku i czy rzeczywiście miały one na celu poświadczenie nieprawdy.

Nie ulega wszak wątpliwości, że sprostowania wszystkich protokołów wymienionych w punkcie III wniosku Prokuratora Rejonowego dotyczą zdarzeń o stosunkowo błałym znaczeniu procesowym. Mając na uwadze charakter rozpoznawanych spraw i przyznawanie się oskarżonych do winy i popełnienia zarzuconych im czynów, jak wydaje się, nawet brak ujawnienia dowodów z akt sprawy, nie doprowadziłby do zmiany zapadłych orzeczeń. Rozważenia zatem wymaga kwestia, czy dokonując określonych zapisów w protokole – nie odpowiadających dosłownemu przebiegowi rozprawy – rzeczywiście dopuszczono się przestępstwa fałszu intelektualnego i czy celem umyślnego działania sprawcy było poświadczenie nieprawdy co do przebiegu rozprawy w zakresie przedstawienia okoliczności mających znaczenie prawne. Nie można wszak

zapominać, że przestępstwo fałszu intelektualnego z art. 271 k.k. musi być ukierunkowane na poświadczenie nieprawdy co do "okoliczności mającej znaczenie prawne", a więc ustalenia wymaga to, czy w okolicznościach danej sprawy wykreślenie lub dopisanie fragmentu protokołu rozprawy mogło mieć istotniejszego znaczenia prawne. Powyższa ocena rzuca zarówno na prawidłowość kwalifikacji prawnej czynu, za popełnienie którego sędzia miałby być pociągnięty do odpowiedzialności karnej, na ustalenie jego szkodliwości społecznej, jaki i tego, czy zachowaniem swym sędzia wyczerpał znamiona przestępstwa, czy raczej deliktu dyscyplinarnego.

Przedstawione wyżej rozważania stanowią już przejście do omówienia kwestii prawidłowości przyjętych w niniejszej sprawie przez prokuratora konstrukcji prawnych zaproponowanych we wniosku. Sąd Apelacyjny konstrukcje te zaakceptował całkowicie bezkrytycznie, w istocie, nie poświęcając im większej uwagi w uzasadnieniu swojej uchwały.

Pozostając przy omawianiu zarzutu przedstawionego w punkcie III wniosku, niezależnie od przedstawionej wyżej potrzeby głębszego rozważenia, jaki był rzeczywisty zamiar działania sprawcy w zakresie umieszczania poszczególnych zapisów w przedmiotowych protokołach rozpraw, zastanowienia wymagałoby również to, kto może być ewentualnym sprawcą tak opisanego czynu. Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 144 §1 k.p.k. protokół rozprawy spisuje aplikant lub pracownik sekretariatu. Sąd Apelacyjny w tym zakresie odwołał się do treści art. 149§1 k.p.k., przepis ten jednak określa kto podpisuje protokół rozprawy, a nie to, kto go sporządza. Rozstrzygnięcia zatem wymaga kwestia, czy również inne osoby, poza wymienionymi wyżej, mogą mieć uprawnienia w tym zakresie i dopuścić się czynu polegającego na „poświadczeniu w protokole rozprawy nieprawdy”? Pamiętać bowiem należy, że poświadczenie nieprawdy zachowuje swój charakter wyłącznie, jeśli stanowi czynność podjętą w zakresie uprawnień przysługujących funkcjonariuszowi publicznemu lub innej osoby uprawnionej do wystawienia dokumentu. W tej sytuacji, szczególnego rozważenia wymaga to, czy tak opisanego przestępstwa może dopuścić się sędzia przewodniczący rozprawie sądowej, a jeżeli tak, to w jakiej formie zjawiskowej. Wniosek prokuratora co prawda zawiera w

kwalfikacji czynu opisanego w pkt III wskazanie art. 18§2 k.k., jednak Sąd Apelacyjny kwestii tej już w najmniejszym choćby stopniu uwagi nie poświęcił.

W niniejszej sprawie nie ulega też wątpliwości, że protokolanci sporządzający protokoły wymienione w pkt III wniosku, najpierw odmawiali wykonania tej czynności, następnie podpisania tych protokołów, a w końcu zostały one sprostowane. I w tym zakresie rozważenia wymagałaby kwestia jaką formę stadialną przestępstwa przybrało to zdarzenie, a konkretnie, czy można już przypisać dokonanie tego czynu, czy dopiero usiłowanie jego dokonania?

Uzasadnienie uchwały nie poświęca też jakichkolwiek rozważań temu, dlaczego Sąd Apelacyjny zaakceptował kwalifikację prawną omawianych zachowań jako czynu ciągłego z art. 12 k.k., a w szczególności dlaczego przyjął, że dopuszczając się ich sędzia A. C. działała ze z góry powziętym zamiarem.

Jako zaś najistotniejsze zastrzeżenie i to odnoszące się do kwalifikacji wszystkich czynów opisanych we wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego A. C. wskazać wypada, że zastrzeżenia może budzić też poprawność kwalifikacji prawnej czynu z art. 271§1 k.k. w zb. z art. 231 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. Zdecydowanie głębszego niż uczynił to w uzasadnieniu swej uchwały Sąd Apelacyjny rozważenia wymaga kwestia wzajemnego stosunku obu wymienionych przepisów części szczególnej Kodeksu Karnego. W ocenie Włodzimierza Wróbla – autora komentarza do art. 271 k.k. (teza 31 – (w:) *A. Zoll Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz do art. 177 – 277 Kodeksu karnego. Kraków 2006*) – „Należy przyjąć, iż art. 271§1 ma charakter *lex specialis* w stosunku do art. 231§1, nie zachodzi więc potrzeba stosowania kumulatywnej kwalifikacji”. Tożsamy pogląd prezentują też w swoich komentarzach M. Mozgawa i T. Razowski. Stanowisko Sądu i w tej zatem kwestii wymagałoby choćby przedstawienia.

W oczywisty sposób powyższe uwagi odnoszą się również do dwóch pierwszych czynów opisanych we wniosku prokuratora.

Niezależnie zaś od tego, w odniesieniu do czynów I i II rozważenia wymaga to, czy tak, jak zostały one opisane we wniosku stanowią one jedno, czy dwa przestępstwa. Wszak poświadczenie nieprawdy, co do okoliczności, że wyrok w sprawie IX K .../13 został „ogłoszony 10.02.2014 r.” dokonać może się tylko

poprzez zamieszczenie stosownego zapisu w protokole rozprawy lub protokole ogłoszenia wyroku, nie zaś w treści samego wyroku.

Również i w odniesieniu do tych czynów przedstawienia wymagałoby stanowisko, czy przekraczają one granice deliktu dyscyplinarnego (postępowanie dyscyplinarne o nie wszak toczy się równolegle) wyczerpując znamiona przestępstwa.

W ocenie Sądu Najwyższego, każda z omówionych wyżej okoliczności ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii zezwolenia na pociągnięcie sędziego A. C. do odpowiedzialności karnej oraz ewentualnego zakresu tego zezwolenia. W tej sytuacji zaskarżoną uchwałę należało uchylić, a wniosek Prokuratora Rejonowego przekazać do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Apelacyjny działający jako Sąd Dyscyplinarny winien bezpośrednio przesłuchać świadków A. M., A.K. i K. S. i w oparciu o tak uzyskany materiał dowodowy zweryfikować prawidłowość żądania zawartego we wniosku prokuratora. Znacznie wnikliwszego rozważenia, od tego Sądu, będą wymagały też omówione wyżej zagadnienia związane z prawidłowością przyjętych przez prokuraturę w przedmiotowym wniosku opisów zarzucanych zachowań i ich kwalifikacji prawnych.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.